

(החשך מעמוד 25)

התנאים של בנין, פירושו כניעה ערבית גלויה ומשפילה. מובן שכל זה ברור לבנין. למעשה הר- שוב את הערבים על "שתי תקריבים של דילמה". הם יצטרכו לבחור בין שתי רעות:

● לבוא לז'נבה כתנאים משי- פילים אלה, והסתכן בעימות עם אש"ף ועם החמונים הערבים הי- זועמים בכך הארצות, או —

● לסרב לבוא, ובכך להנחיק למנחם בגין ניצחון טאקטי גדול.

כי במקרה זה יופיע בגין כמי שהיה מוכן לבוא להעדיף-שלום" בלי כל תנאי. בעוד שהערבים ייראו — זו הפעם הרא- שונה מאז 1967 — כצד שאינו מוכן להיכנע על שלום. דעת-הקהל תטה לט- רת ישראל, ולא תהיה כל סיבה לגשיא האמריקאי להיכנס לעימות עם ממשלת ישראל.

גם שתי האלטרנטיבות שהציג בגין (שיחות-קירבה או שיחות-נוסטרידום) אי- נן קבילות על-ידי הערבים בנוסבות אלה.

כך עשוי בגין להגיע אל המטרה המיוחלת — קיפאון מדיני מוחי- לש תוך שמירת הסטאטוס-קו — מבדי לשדם כל מחיר.

מישחק גידול

מישור הטאקטי שחק מנחם בגין מישחק גידול. הוא ניצל את התאוצה של היריב כדי להפילו. הוא פשוט לקח את הסיסמה העיקרית של האמריקאים הערבים — ז'נבה — וניצל אותה למטר- רותיו.

כל זה ברור, כמובן. לגימי קארטר, או לפחות ליזעציו, כשם שזה ברור לצמרת המדינית והעיתונאית בארצות-הברית ובי- עולם.

אם כן, מדוע הוא משתף פעולה?

מילכד הכמיהה לעצם כינופה שד הוועידה, שתיראה כניצחון מדיני של קארטר, פועל כמישור זה גורם נוסף: הפחד מפני עימות עם היהודים.

כאשר עלה בגין לשלטון, התנחמו רבים בממשלה האמריקאית ובכירות העולם בי-

מאשר היהודים בישראל. יש הרבה מן הי- אמת באימרה הצינית: "יחדי הגולה מר- כנים להילחם למען ארץ-ישראל השלמה עד הצעיר הישראלי האחרון".

יתר על כן, המצב בקרב העם היהודי אינו מאפשר כלל למיסד היהודי, במקום כלשהו, להציג עמדות מדיניות עצמאיות שאינן תואמות את עמדות ממשלת-ישר- אלה. השגריר הישראלי בכל ארץ מכהן כנציג-עליון, הממנה את ראשי המיסד היהודי. שום עסקן, שיעורר על עצמו את זעם השגרירות, לא יחזיק מעמד אף שבוע אחד.

כל זה היה ברור עוד לפני נסיי עתו של בגין לארצות-הברית. הרב מרדכי שניידר וחבריו באו אל בגין כשהם זוחלים על ארבע. הם המטיירו עליו ריבויי שבת וקידוסיין.

אורגזמה רוחנית

אולם בגין לא הסתפק בכך. הוא הק- דישי כל רגע של מסעו בארצות-הברית לכיבוש ליבה של היהדות האמריקאית. כאשר פתח את דבריו על מידשאת הבית הלבן בשפה העברית, הוא הפעים את ליבו של כל יהודי אמריקאי. ראש-הממ- שלה, "שלו" הוא שהתנהג בגאווה לאומית שכזאת. הוא הראה לגויים מה זה יהודי די גא.

הרבה מחוות של בגין במסע זה, שגרי- או לחלק המתחכם של דעת-הקהל הישר- ראלית כשמאלך רגשני, נראות אחרת לי- יהודי אמריקה, החיים בהרגשה של נחיי- מות. בגין חיור אחרי יהודים אלה במרץ, כמאהב צעיר המפעיל את כל קסמיו וערמומיותו לכיבוש לב הירשת הצעירה. ובשטח זה, אין כמו בגין.

די היה לראות בטונוזיה את הבעות פניהם של העסקנים — וביחוד של העסקניות הקשרי- שות — בעת נאומו הגדול למען הבונדס בניו-יורק. היו אלה הבי- עות של אכפטאזה, כימעט שבגין אורגזמה רוחנית. אין ספק שבגין חדר אל לבליכם.

להצלחה זו יש חשיבות פוליטית ממד- רגה ראשונה במישור הטאקטי, ראלית אף במישור האיסטראטגי.

כי זוהי תנועת-איגוף, המאיימת על העורף של קארטר. שום נשיא

מות מתונות ומתוחכמות, הוכיח את עצמו — לפי שעה.

חשבון יקר

דיגש הוא, כמובן, על שתי המיי- לים: לפי שעה.

כי כל ההצלחות הטאקטיות של בגין במסע זה משפיעות אך מעט — אם בלבד — על המוצי- אות האיסטראטגית.

הן לא שינו במאומה את האינטרסים הבסיסיים של ארצות-הברית, את התמור- נה הגלובאלית, את המציאות הפנימי- ערבית.

בטאקטיקה שלו יכול בגין להגיע לי- וועידת-ז'נבה לפי תנאיו, או להטיל על הערבים את האשמה לאי-כינוסה של הי- וועידה.

השאלה הגדולה, המכרעת, היא: אם כן, מה יהיה או? מה יהיה אם ועידת-ז'נבה לא

יש להם השפעה גדולה מאד באמצעי- התיקשורת. כוחם הכלכלי למימון הבחי- רות אינו מבוסס. קארטר צריך להיבחר מחדש בעוד שלוש שנים. כבר בשנה הבאה צפוי לו מיבחן אלקטוראלי חשוב, כאשר תיערכנה בחירות לבית-נבחרים חדש ולשליש מן המקומות בסנאט.

קארטר יכול היה להתמודד עם בגין, אילו היה בטוח שיהדות ארצות-הברית תהיה ניטרלית, או מפולגת. כאשר בטור זה לבגין תמיכתו המאוחדת, הולחבת והמשולזה של המיסד היהודי, עלול הדבר להראות בעיני קארטר כמשימתי- התאבדות.

סטאטיסטיס בהצגה

כל אותה עת לא שכח בגין אף לרגע את בסיס-הכוח שלו — דעת- הקהל הישראלית. כפוליטיקאי אמיתי, ידע כי כוחו בחוץ תלוי בכוחו מבית.

בגין עם אליזבת טיילור בניו-יורק, מי פוחד מפני היהודים?

תתכנס, ויהיה ברור לכל כי נוצר קיפאון מוחלט? מה יהיה אם תתכנס ועידת- ז'נבה, ותתפוצץ כעבור יום, כעי- בור חודשי, או כעבור שלושה חוד- ששים?

במיקרים אלה, נשארות בעיני שתי הי- אפשרויות שהיו קיימות גם לפני מסעי- בגין:

- עימות ישדאלי-אמריקאי, או — אם הנשיא קארטר ישתמט מזה —
- מילחמה ישראלית-ערבית, תוך שנה וחצי.

האפשרות השנייה היא הסביר- רה יותר.

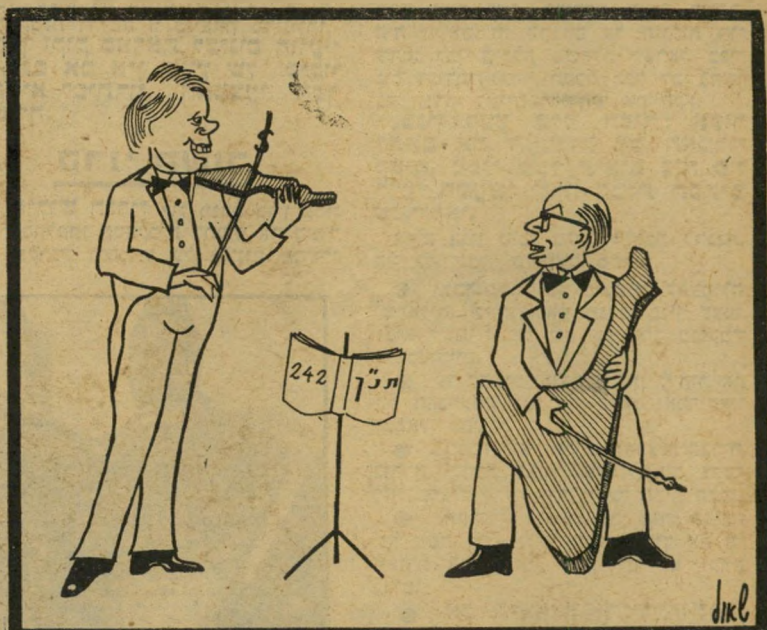
במדיניות, כמו במלחמה, קובעים בסדר- פיר-שדבר יחסי-הכוחות האמיתיים. טאקי- טיקה מוצלחת יכולה לדחוק את הקץ, לנחול הצלחות קטנות זמניות. אך בסדר- פו של דבר, כדברי המרשל אנרי דה- טורן, ובניגוד לדעתם של המיסטיקאים, "אלהים הוא תמיד לצד הגדודים הגדוד- לים יותר".

ההצלחות של מנחם בגין הן אמיתיות, והוא השני אותן בכי- שרון. אך הן עולות לעדות, בסופו של דבר, ביוקר.

בעודו דחק את קארטר לפינה בתימ- רונאי, ובעודו כובש את לב היהדות הי- אמריקאית, דיבר בלי-הרף אל הנבחר הישי- ראלית. הוא דיבר אליו באמצעות הכתבים שליוחו, ושרדכם הפכו במהלך המסע משרתיו ותועמלניו — הם ועיתוניהם. הוא לא הסתפק בכך, וציווה להעביר בשי- דור חי, ובמלואה, את מסיבת-העיתונאים שערך בושינגטון. כך הפך את הכתבים האמריקאיים המתוחכמים ביותר לסטא- טיסטים בהצגה, שהיתה מכוונת כולה אל הציבור הישראלי. והצלחה שהיתה לבגין באמריקה הוכפלה, לעיני האזרח הישרא- לי, פי כמה וכמה.

כך חזר בגין ארצה, כשהוא חזק לאין- שיעור. תיקוות יריביו, כי העימות עם ארצות-הברית יכריע אותה, התבדותה כליל. הוא ניראה כמנצח. האופוזיציה, שהיתה עלובה גם קודם-לכן, נידונה עתה לחוסר-אונים. אם רוצה ד"ש להיכנס לי- ממשלה, יהיה עליה לעשות זאת בזחילה. בגין אינו זקוק לה. לכל היותר תהיה בממשלה זו לגלגל חמישי.

אם קיוו האמריקאים כי ר"ש ו/או מושח דיון יכלו "למתן" את בגין, הם יבדילו עתה לשכוח זאת. איש לא ימתן את בגין. הקו הקרי- צוני שלו, הפועל באמצעות סיפי-

"קונצ'רטו לשני כלי-מיתרי" מי פוחד מפני הערבים?

אמריקאי אינו שש דקראת עימות עם חלק חשוב של קהלי-הבותרים שלו — כשם ששום ראשי-מפלגה ישראלי אינו שש, למשק, להכריז מולחמה על ערת יוצאי-מארוקו.

והיהודים אינם עדה סתם. הם מריר- כזים, במקרה, באיזו-מפתח. שיש להם השפעה עצומה על תוצאות הבחירות בי- ארצות-הברית. הם חשובים במיוחד לי- מיסלגת הדמוקרטית, מיסלגתו של קארטר.